

Universiteit
Leiden
The Netherlands

The Palestinian music-making experience in the West Bank, 1920s to 1959: Nationalism, colonialism, and identity

Boulos, I.I.

Citation

Boulos, I. I. (2020, November 11). *The Palestinian music-making experience in the West Bank, 1920s to 1959: Nationalism, colonialism, and identity*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/138015>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/138015>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/138015> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Boulos, I.I.

Title: The Palestinian music-making experience in the West Bank, 1920s to 1959: Nationalism, colonialism, and identity

Issue date: 2020-11-11

Samenvatting

Vóór 1936 leunden muziekpraktijken in Palestina sterk op omgangstaal, vooral in plattelandsgemeenschappen, die het grootste deel van de bevolking vormden. In dit proefschrift heb ik historische documenten onderzocht die aantonen dat er zowel grote verschillen als overeenkomsten waren tussen Palestijnse gemeenschappen en de soorten muziek die ze maakten. In de eerste helft van de twintigste eeuw weerspiegelde de Palestijnse muziek de sociale, culturele en politieke ontwikkelingen. Palestijnen werden een verlengstuk van de Arabische Renaissance en verdiepten zich in literatuur en muziek. Veel artiesten uit deze periode demonstreerden een uitstekend muzikaal vakmanschap, waaronder Rajab al-Akḥal, Thurayya Qaddūra, Ilyās ‘Awaḍ, Nūḥ Ibrāhīm en Nimir Nāṣir.

De Britten richtten het Palestine Broadcasting Station (PBS) op in drie afzonderlijke afdelingen: Arabisch, Joods en Engels. Dit maakte oude verschillen en verdeeldheid tussen Palestijnse gemeenschappen zichtbaar, weerspiegelde de sociale hiërarchie en bevorderde de voortzetting van de verdeeldheid. Desalniettemin ontwikkelde de Palestijnse muziek zich exponentieel, wat resulteerde in de uitbreiding van verschillende volksmelodieën tot sha‘bī liederen, de creatie van het Palestijnse qaṣīda liedgenre, nieuwe instrumentale composities voor zowel traditionele als westerse muziekformaties, de oprichting van koren en kindermuziek programmering, en actieve betrokkenheid bij het componeren in de stijlen van de dominante Egyptische genres van die tijd, evenals muwashshahāt.

Historische documenten tonen aan dat westerse muziekpraktijken onder Palestijnen al bestonden sinds het midden van de negentiende eeuw, maar beperkt waren tot Europese en Amerikaanse christelijke zendingsinstellingen, waaronder scholen. Deze muziekpraktijken waren a-politiek en gericht op religieuze of educatieve onderwerpen, vooral op missiescholen. Het

Britse Mandaat had verregaande gevolgen op het voor het maken van muziek in Palestina, waaronder

1. de toename van westerse muziekpraktijken van anglicaans-christelijke religieuze instellingen naar seculiere contexten;
2. de a-politisering van liedjes;
3. de systematische filtering en censuur van traditionele teksten met seksuele verwijzingen (zie Stephan, 1928 en Nuwayhid, 1993);
4. de inspanningen om lokale muziekpraktijken te moderniseren als een voorbeeld van vooruitgang;
5. de nadruk op muziekpedagogie als een onderwerp van culturele en politieke hiërarchie.

In 1948 raakte de overgrote meerderheid van de Palestijnen ontheemd, en muzikanten bevonden zich in de frontlinie door het implementeren van nieuwe politieke en culturele visies in de landen Jordanië, Libanon en Irak. Daarom leek de voortzetting van het muzikale narratief in de West Bank niet haalbaar. Aan het begin van de jaren vijftig ontwikkelden Palestijnse musici en intellectuelen een vocabulaire dat de topografie, het landschap, de cultuur, de dialecten en de geschiedenis van al-Mashriq weerspiegelde, een vocabulaire dat onafhankelijk was van dat van Egypte. Ṣabrī al-Sharīf, Ḥalīm al-Rūm, Jamīl al-‘Aṣ en Rawḥī al-Khammāsh maakten gebruik van hun status en lanceerden die muzikale vernieuwing in al-Mashriq. Hun inbreng, intuïtie, ervaring en overtuigingen hielpen om de muziekscene in Libanon, Irak en Jordanië te maken tot wat die nu zijn.